

Scénář – Pamětnice Silvie Kolenatá

Tuhle píseň z muzikálu Vlasy slyšela Silvie Kolenatá poprvé až v Kanadě, kam odjela po revoluci v roce 1989. Vyrůstala ale v dobách komunismu. Vyprávěla nám o svém dospívání ve Dvoře Králové a školní docházce během této doby.

Naše pamětnice paní Silvie Kolenatá nám vyprávěla o svém dětství v dobách komunismu, dospívání, školní docházce, spolužácích a kamarádkách ze Dvora Králové.

My jsme měli třeba pana ředitele, kterého jsme se všichni hrozně báli. A tam vůbec žádný lidský kontakt s ním nebyl a jenom pro vaši ilustraci my jsme nezdravili, ani jako malé děti jsme nezdravili učitele "dobrý den", ale zdravili jsme jako se zdravili soudruzi a museli jsme všem říkat "čest práci".

Se svými kamarádkami zažívala mnohá dobrodružství. Na jedno z nich vzpomíná dodnes.

Vím, že to bylo z jara, bylo to nějak v březnu, a my jsme kousek za domem měli rybník, kam se v zimě chodilo bruslit... takže my jsme se procházeli po tom rybníce a kamarádka stoupla na tenký led... a ona tam opravdu spadla, propadla se. Nějakým zázrakem jsem ji vytáhla, protože tam vůbec nikdo nebyl, kdo by nám pomoh.

Na gymnáziu ve Dvoře Králové paní Silvie Kolenatá začala studovat Anglický jazyk. Přestože neměla moc pevné základy, její teta ji přemluvila, ať jde studovat anglistiku i na vysokou školu.

Na Filozofickou fakultu se jen tak někdo nedostává, trvalo kolikrát i dva roky, než se tam člověk dostal, takže mně se to podařilo na podruhé.

Během studia v Praze paní Silvie Kolenatá prožila i Sametovou revoluci...

No konkrétně 17. listopad úplně já jsem se neúčastnila té demonstrace na Albertově. Alespoň já teda ani myslím že nikdo z mých spolužáků jsme vůbec netušili, že by se to mohla takhle obrátit. My jsme žili prostě v takovém stavu beztlíže, a tak jsme trochu propadali pesimismu a opravdu v životě by nás nenapadlo, že se to může takhle zvrátit.

Silvii Kolenaté se po revoluci otevřely úplně nové příležitosti.

Já jsem byla v polovině studia a nám se otevřela možnost vyjet hned do zahraničí a myslím si, že jedna moje kamarádka viděla na fakultě na nástěnce inzerát, že jedna paní zprostředkovává práci chůvy v Kanadě.

Spolu s několika svými spolužačkami si vyjednala práci ve Vancouveru. V lednu 1991, po vyřízení různých potřebných dokumentů, odletěla do Kanady, kde strávila nakonec 10 let. Během těchto let navštěvovala domov a uvědomila si, že se atmosféra v Česku hodně změnila.

V 90. letech bylo najednou všechno povoleno a některý lidi byli jako utržený ze řetězu. Hodně to bylo orientovaný na peníze, spousta lidí zbohatlo. Začali podnikat, ne všichni úplně postupem, který je standardní, ale byla to taková divoká léta.

A co nám žákům základní školy vzkázala?

Demokracie je hrozně křehká věc. Vždycky existuje nějaká možnost, kdy se to může zvrátit. Na demokracii se musí pracovat a není možno, abychom to brali jako samozřejmost.